

FAB

#Ondernemend

Mariska
Wessel

'We moeten
leren zeggen:
Goed idee,
gaan we
doen!'

Onderzoek
TABOE

Bang voor de
baas? Nee, daar
doen we niet aan

Richard
Franken

directeur Hoffmann BV
'Vrouwen zijn
ingenieuze
fraudeurs'

Nummer 4 - 2015 prijs: € 4,95

Monique Collignon - Lita Asscher, Royal Asscher - Jacqueline Zuidweg - Jeroen Pauw -
Astrid Holleeder - Désirée van Boxtel, Karmijn Kapitaal - Claudette Martens, Neomax

#04

Charade

Speciaal voor FAB schreef Eveline Karman dit korte verhaal. Over spannende attributen als een Spandexbinder en packer.

Thuis schop ik mijn pumps meteen achter de voordeur uit. Mijn cape met franjes vouw ik op. Het voelt alsof ik behalve mijn kleding nog een laagje van mezelf afpel. Uit de koelkast trek ik een ontdooide diepvriesmaaltijd. Gisteren at ik de eerste helft, nu zet ik het restant in de magnetron. Wanneer het bord roteert, staar ik dromerig naar mijn nieuwe horloge. Het is er een met een extra brede leren band. Ik vind hem superstoer. Schrokkenend werk ik mijn eten weg. Daarna maak ik het voorstel af dat morgen in de algemene vergadering van aandeelhouders zal worden afgehamerd. Er zijn nog een paar kleine correcties, had mijn baas gezegd. En ook dit keer gaat het de heren om secundaire condities: bedrijfsauto's en stockopties. Wanneer ze morgen de vergaderzaal binnendruppelen, ligt alles al geprint voor ze klaar. En ook zal ik de flesjes water en thermoskannen koffie hebben neergezet. Ik zucht als ik eraan denk wat daarna komen gaat. "Anouk, wat zie je er weer kek uit in dat rokje." Of: "Gelukkig ben jij niet zo'n tuttemerul zoals die boerinetjes van de administratie beneden, met hun korte kapsels en tunieken." Representatieve kleding hoort bij mijn functie, was me vier jaar geleden tijdens het sollicitatiegesprek verteld. En dus draag ik op mijn werk strikblouses, panty's en Máxima-pumps. Miss Mantelpak noem ik mezelf stiekem. Een rilling trekt over mijn rug als ik de welving boven mijn navel zie. Dan prop ik mijn bedrijfslaptop met de aangepaste stukken in mijn over-

slagtas en zet mijn eigen pc aan. Arnoud74 heeft zes nieuwe berichten. Het staat op het scherm als ik inlog, en mijn hart maakt een buiteling. Zou Margeauxxx me geschreven hebben? SputnikBoy ben ik onderhand wel zat. Misschien moet ik die maar afschrijven. Als ik een stukje vel naast mijn duim wegbijt walg ik van mijn vingers. Die belachelijk roze nagellak moet eraf. Ik sta op en boen in de badkamer met een in remover gedrenkt watje het bonbonnerige laagje weg. Nu ik toch bezig ben, kan ik meteen maar beter de *full monty* gaan. Met een zucht van verlichting knoop ik mijn blouse open en gooi hem in de wasmand. Mijn rokje en de push-up-bh smijt ik er achteraan. Dan pak ik uit de kast mijn speciale broek. En met de Spandexbinder om mijn borsten ben ik weer even plat. Wat heerlijk. Het Boss-overhemd voelt als fluweel, zo zalig is de aanraking ervan op mijn huid. Nu alleen de *packer*, mijn jongeheer van plastic, nog plaatsens, want als *finishing touch* wil ik een bobbel in mijn broek. De tijd van de opgerolde sok en het dubbele condoom gevuld met gel is voorbij.

Ik wist het al als kind. Vaak had ik ruzie met mijn moeder over het bovenstukje van mijn bikini en het liefst droeg ik de af-dankers van mijn broer. *Cross-dressing* heet het: een milde naam voor travestie. Ik ben oké met mijn vrouw-zijn, voel me niet opgesloten in het verkeerde lichaam. Alleen voor de buitenwereld speel ik een rol. Het is zoals het is in deze wereld. Zodra ik mijn voordeur achter me dichttrek, ben ik het überwifje. Vriendinnen praten over niets anders dan hun machomannen. Voor mijn streng gelovige burens ben ik *the girl next door*. Kerels willen me niet, met mijn masculiene

Zodra ik mijn voordeur achter me dichttrek, ben ik het überwifje

laarzen, baggy jeans, en afwisselend een *buckle* of stropdas. En vind maar eens een topfunctie als managementassistente bij een multinational waarbij je mag notuleren met een plaksnor of zorgvuldig aangebrachte baardschaduw. Offers moet ik maken. Maar moet niet iedereen dat? Hebben niet veel mensen een groot geheim? Een donkere wens? Een ta-boe? Ik ben sterk. Als een echte kerel. Maar de prijs daarvoor is eenzaamheid. Want wat mis ik af en toe vreselijk die arm om me heen.

Zou Margeauxxx eigenlijk een vriend hebben? Ze schrijft me regelmatig over designertassen en haar kat. Maar nooit vertelde ze over haar liefdesleven. Ik weet wél dat ze lesbisch is: ze verklapte ooit dat ze op vrouwen valt. Het lijkt wel of Margeauxxx me aanvoelt: precies op dit moment, nu ik aan haar denk, komt ze online. Hoe lang ken ik haar eigenlijk? En hoeveel weet ze eigenlijk van mij? Voor haar ben ik immers geen vrouw die pretendeert man te zijn maar gewoon Arnoud: forumkerel en Frankrijxfan. Ze klikte me vier maanden geleden aan omdat ze dol is op Franse chansons. Inmiddels weten we dat we allebei dol zijn op armagnac en lavendelthee uit de Provence. Hoe lang praten we nu eigenlijk al over dat stomme Frankrijk? Misschien moest ik maar eens eerlijk zijn. Mijn bedrog duurt nu al veel te lang.

Hoi Margeauxxx, tik ik krachtig in een nieuw chatvenster. Ze typt iets terug.

Arnoud! Leuke dag gehad? Ik knik naar het scherm. Ik heb het je al een paar keer willen vertellen, maar ik denk vaak aan je. Misschien te vaak. Daarom kunnen we elkaar misschien beter wat minder mailen. Ik zoek een relatie, geen vriendschap.

Even gebeurt er niets. Dan verspringt het dialoogvenster. *Ik vind jou ook leuk Arnoud. Echt. Misschien wel te leuk. Ik denk regelmatig dat we goed bij elkaar zouden passen. Heel goed zelfs.* De cursor knippert even. Dan verschijnt er een

Offers moet ik maken. Maar moet niet iedereen dat? Hebben niet veel mensen een groot geheim?

nieuwe tekst. Bij jou zou ik mezelf mogen zijn, Arnoud. Je hebt een mooie binnenkant. Je laat me in mijn waarde. Als jij een vrouw zou zijn, dan was jij mijn perfecte partner. Dan konden we samen zijn zonder elkaar te veroordelen. Want ik heb een geheim. En het spijt me dat ik je voor de gek heb gehouden. Sorry Arnoud. Ik heet eigenlijk Mark. Margeauxxx ben ik alleen thuis.

Mijn hart klopt in mijn keel als ik naar het scherm tuur. Dan zet ik daadkrachtig mijn benen extra breed omdat ik me dan mannelijker voel. En mijn hart maakt een sprongtje als ik schrijf *Lieve Mark. Ik moet je iets vertellen ...* ■

Eveline Karman is journaliste en auteur. Afgelopen oktober nog bracht ze haar vrouwenthriller *Verstrikt* uit, een verhaal dat zich afspeelt in de besloten wereld van de *high class* escort.